

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Journalen NB7

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb7-txt-shoot-id0c2783d6-320b-421c-874c-a987b0d7e5a5.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Det der nemlig er Utaalmodigheden, hvori saa Selvraadigheden maa ligge, er [at] han paa een ell. anden Maade vil see en Ende ɔ: en Forklaringens Ende paa Sagen, selv om dette er, at der ingen Forklaring er, og hell. ingen at vente her i Livet. Dette vil han saa ydmygt finde sig i, dog troe Gud, elske Gud. Han er da ikke som Dem, der trodsigt opgiver Gud, nei, han tværtimod jo behøver Gud i ethvert Øieblik for at holde denne Lidelse, Meningsløshedens, ud. Men at hans Lidelse er og bliver meningsløst, det vil han have afgjort, for nu at samle al sin Kraft paa at bære den taalmodigt, ydmygt. Men saaledes vil Gud ikke, Gud seer let heri lidt af Selvraadighed, thi Gud vil, at han tillige i ethvert Øieblik skal haabe paa Frelsens Mulighed, og at han, hvilket Øieblik den saa tilbydes ham, skal modtage den med samme Glæde som i første Øieblik. Dette forøger jo vistnok i en vis Forstand end mere Lidelsen, gjør Spændingen, hvori han holdes svævende (og hvori Selvraadigheden skal uddøe) mere anstrengende. Det er ganske vist, at det for det dybere Msk dog er en Slags Lindring at faae det afgjort og vist, at Hjælp er ikke at vente, Opgaven er at tie og taale. Men Opgaven er tillige at haabe mod Haab. Just derfor kommer han til Dag ud og Dag ind at repetere sin Lidelse; thi han skal jo hver Dag haabe - mod Forstand - at dog maaskee Gud vil hjælpe ham, og det skal han holde ud Aar efter Aar. See dette er at opdrages til, at lære Lydighed: ikke engang med Villighed til at finde sig i det Tungeste som Afgjørelse, at faae Lov til det, men villig dertil tillige hver Dag at skulle haabe til Gud, at det dog maaskee kunde behage ham. Den blot msklige Haaben er forlængst udmattet, en saadan Haaben er derfor en religieus Gjerning, en ny Lydighed der fordres af ham, der ret lader ham føle i hvilken Forstand Gud er Herren. Naar man finder det lettere at bære den tungeste Afgjørelse qua Afgjørelse (thi det at der er Afgjørelse er just Lindringen) saa at skulle saaledes haabe Aar efter Aar, der kun bekræfte, at der ingen Hjælp hidtil er kommet - saaledes at haabe det er jo at forstyrres i eetvæk i at hvile i Afgjørelsen: see det er at lære Lydighed.